

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 17. dubna 2018 v Liberci samosoudkyní JUDr. Janou Švorčíkovou

takto:

Obžalovaný:

Jaroslav H [redacted],
narodený [redacted] v Košicích, Slovenská republika, trvale bytem [redacted],
doručovací adresa [redacted]

je vinen, že

v Liberci, ul. Náchodská, kolem 0:15 hod. dne 20. 2. 2016, jako řidič vozu Škoda Octavia, r. zn. 4L1 6347, při jízdě za vozidlem zn. Škoda Octavia Combi, r. zn. 4L5 5115, řízeným Petrem P [redacted], nar. [redacted], opakovaně použil zvukové výstražné znamení, neboť nebyl spokojen s jeho způsobem jízdy, pak na jeho automobil najel, a když ho nakonec předjel, snížil náhle rychlost na 10 km/h, aby již Petr P [redacted] nemohl jejich střetu zabránit a narazil do něho rychlostí nejméně 23,28 km/h; na voze Petra P [redacted] tak způsobil škodu 8.912 Kč, přičemž musel být nejméně srozuměn s tím, že náhlým zabržděním před na krátkou vzdálenost za ním jedoucím vozidlem tak může zapříčinit dopravní nehodu, způsobit zranění cestujících ve vozidle, když ke zranění Petra P [redacted] ani spolujezdce Štěpána P [redacted], narozeného [redacted] jen náhodou nedošlo,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu, když věděl, že může jinému úmyslně ublížit na zdraví a s případným následkem byl srozuměn, avšak k jeho dokonání nedošlo,

poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou.

tím spáchal

pokus přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 146 odst. 1 trestního zákoníku,

přečin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku, § 62 odst. 1 trestního zákoníku a § 63 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému **trestu obecně prospěšných prací** ve výměře **dvěstě /200 / hodin.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se **ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu** na dobu o délce trvání **dvaceti čtyř (24) měsíců.**

Odůvodnění:

1. Na základě dokazování provedeného v hlavním líčení soud zjistil skutkový stav v rozsahu popsaném shora ve skutkové větě.
2. Obžalovaný vyloučil, že by měl v úmyslu někomu ublížit na zdraví. Bylo to kolem půlnoci, nebyl skoro žádný provoz. Obžalovaný uvedl, že poškozený stál s vozidlem u kruhového objezdu v cestě, ale nejevil známky jízdy. Bylo to proto, že napravo stálo jiné auto, které mělo otevřené dveře. Obžalovaný k němu přijel a zatroubil, aby jel. Zatroubil ještě jednou a pak se poškozený pomalu rozjel. Jel pomalinku. V místě, kde se vozovka rozdvouje, ho obžalovaný podjel do druhého pruhu. Poškozený přidal plyn a obžalovaného zablokoval. Obžalovaný musel zastavit, jinak by do nich poškozený naboural. Takového řidiče nechtěl mít před sebou. Chtěl jej předjet. Poté pustil nohu z plynu, možná brknul o brzdu, a protože bylo auto načipované, tak mělo velkou akceleraci, tím pádem zabrzdilo a poškozený do něho naboural. Vědomě na brdu nešlapal. Nejednalo se o velkou ránu, spíše jako že se o něho vozidlo poškozeného opřelo. Vozidlo obžalovaného jen malinko popojelo. Obžalovaný uznal vinu a řekl, že to půjde z jeho pojistky. Obžalovaný popřel, že by poškozeného vybrzdňoval. Cítil se ohrožený, tak ho předjel. Jako taxík měl zpoždění. Vozidlo poškozeného předjel v zatáčce. Nejelo nic proti, byla tam plná čára, nemělo se předjíždět. Obžalovaný jel asi 40 km/h, pak zbrzdil na 30 km/h. Musel zbrzdit, protože před ním bylo auto a nemohl pokračovat v jízdě. Poškozený po nárazu na obžalovaného vystartoval, chytli se pod krkem. Obžalovaný uvedl, že počítal s tím, že se vše zklidní a vyřeší se to. Na vozidlu neměl nic rozbitého, poškozený měl rozbité světlo. Nikomu se nic nestalo. Obžalovaný uvedl, že stále pracuje jako taxikář, jezdí každý den.
3. Z výpovědi svědka Petra P. [REDAKCE] bylo zjištěno, že vše začalo na kruhovém objezdu u zastávky autobusů. Vyzvedával tam syna. Zastavil na přechodu, kde byli chodci. Před přechodem stálo auto. Svědek zůstal stát. Za ním se ozvalo trubení, obžalovaný s taxíkem. Když se to uklidnilo, rozjel se svědek normální rychlostí. Obžalovaný se na něho natlačil a trubil. Trubil každou chvíli až do místa, kde se vozovka rozdvouje. V rozdvojení jeli každý v jiném směru, obžalovaný jel v pravém pruhu, souběžně se svědkem, ačkoli ten předpokládal, že jej obžalovaný předjede. Když svědek dal znamení, že bude odbočovat ve směru M. Horákové, tak se obžalovaný rozjel a snažil se tlačit svědka ven. Svědek proto přidal, aby mu ujel, protože v té chvíli nezbylo nic jiného, než vjet do pravého pruhu, aby mohl odbočit. Když přijeli na třídu Milady Horákové,

Shodu s prvopisem stvrzuje Radka Stančíková

začal jej obžalovaný v zatáčce na plné čáře přejíždět. To, že jej předjíždí, svědek sledoval v zrcátku. Svědek se lekl, přibrzdil, obžalovaný ho předjel a zabrzdil. Svědek se snažil také brzdit, ale stejně do obžalovaného t'uknul. Brzdění bylo intenzivní, maximální, co bylo možné. Před ním na semaforu stála auta, ale semafor se rozsvítil a řada se začala uvolňovat. Náraz vozidel nebyl moc silný, protože svědek dobrzd'oval. Bylo rozbité světlo, nárazník, lehce poškozená konstrukce předního kola. Rychlost byla okolo 30 km/h. Škodu nahradila pojišť'ovna, žádné zranění nevzniklo. Ve vozidle jel s poškozeným jeho syn, oba byli připoutáni bezpečnostními pásy.

4. Z výpovědi svědka Štěpána P. [REDACTED] bylo shodně potvrzeno, že to začalo na výjezdu z kruhového objezdu. Vyjížděli z objezdu a na místě stál automobil, který vybočoval do silnice a měl otevřené dveře. Čekali a obžalovaný na něj začal troubit. Přesto počkali a pak vyjeli. Obžalovaný začal najíždět a vyústilo to v to, že je přejel na ulici Horákové a vybrzdil je. Najíždění začalo mezi parkovacím domem a OD Forum. Chtěli jet do pravého odbočovacího pruhu, aby jeli směrem z města. Ve chvíli, kdy chtěli odbočit do pravého pruhu, tak se obžalovaný snažil předjet zprava, do té doby se předjet nesnažil. Jeli normální rychlostí a obžalovaný je přes plnou čáru předjel, okamžitě se před něj zařadil a zabrzdil. Nešlo tomu zabránit. Důvod k brzdění tam nebyl, bylo to daleko od semaforu. Náraz veliký nebyl, ale míra brzdění byla intenzivní. Náraz s ním prudce trhl, ale žádné zranění svědkovi nevzniklo, byl připoután.
5. Svědkyně Michaela M. [REDACTED], dcera obžalovaného, uvedla, že si vybavuje, že auto, které jelo před nimi, začalo na kruháci brzdit. Obžalovaný na něj zatroubil. Pak jeli kolem parkovacího domu a pan P. [REDACTED] jel na její vkus docela pomalu. Svědkyně uvedla, že měla naopak pocit, že je poškozený vybrzd'oval. Obžalovaný ho potom předjel a potom se střetli. Proč došlo k nárazu, svědkyně nevěděla, nevzpomínala si, že by před tím obžalovaný zpomaloval. Vozidlo obžalovaný opravil na své vlastní náklady.
6. Svědek Tomáš H. [REDACTED] uvedl, že jeli z hospody, vezl je obžalovaný. U kruhového objezdu je začalo vybrzd'ovat auto. Bylo to 2x. Obžalovaný na něj začal troubit. Obžalovaný ho předjel a po několika metrech zabrzdil a auto do nich zezadu narazilo. Svědek uvedl, že toho moc nepamatuje, že byl pod vlivem alkoholu. Uvedl, že vybrzd'ování ze strany poškozeného tam bylo, že reakce obžalovaného také nebyla adekvátní. Svědek uvedl, že vnímal, že obžalovaný při předjetí zabrzdil. Důvod k zabrzdění nebyl. To, zda došlo k zabrzdění do zastavení, svědek nedokázal říct. Náraz nebyl velký.
7. Z protokolu o nehodě v silničním provozu, pořízené fotodokumentace, bylo zjištěno, že dne 20.2.2016 na ulici Dr. Milady Horákové došlo ke střetu vozidel Škoda Octavia rz 4L1 6347 (TAXI) řízeného obžalovaným a vozidlem Škoda Octavia rz 4L5 5115 řízeným Petrem P. [REDACTED]. Došlo jak poškození přední části vozidla poškozeného, tak zadní části vozidla obžalovaného. Ke zranění osob nedošlo. Byla dokumentována dopravní situace včetně náčrtku z místa dopravní nehody a zajištěny stopy, zejména brzdná stopa vozidla řízeného obžalovaným. Z výpisu registru vozidel bylo zjištěno, že jako vlastník vozidla Škoda Octavia rz 4L16347 byla evidována Michaela M. [REDACTED]
8. Ze znaleckého posudku Ing. Miroslava Tesaře, znalce oboru doprava bylo zjištěno, že na základě zpracované analýzy jízdy vozidla obžalovaného a vozidla poškozeného lze uzavřít, že primární příčinou vzniku kritické situace bylo vytvoření náhlé překážky předjížděnému vozidlu poškozeného technikou jízdy obžalovaného. Dle znalce střet vozidel proběhl v okamžiku, kdy vozidlo obžalovaného jede nízkou rychlostí (10 km/h) a vozidlo poškozeného narazilo do vozidla obžalovaného rychlostí cca 24 km/h. Z analýzy lze popsat velmi intenzivní brzdění vozidla obžalovaného. Z technického hlediska byla podélná vzdálenost mezi vozidly nedostatečná k odvracení jakéhokoliv nárazu v případě náhlého brzdného manévru ze strany řidiče poškozeného, když bezpečnou podélnou vzdálenost svým manévrem zrušil řidič obžalovaný. Celkový děj byl dynamicky vyhocený, neadekvátní zadokumentované dopravní situaci a probíhal tak, že byl vyvolán technikou jízdy obžalovaného. Po předjetí poškozeného

Shodu s prvopisem stvrzuje Radka Stančíková

vozidlem obžalovaného došlo k náhlému brzdnému manévru ze strany obžalovaného, který nelze z technického hlediska jakkoli vysvětlit, vyjma úmyslného brzdění. O tom svědčí brzdná stopa vozidla obžalovaného, která vznikla zašlápnutím brzdového pedálu, kdy vozidlo zpomalovalo na hranici maximálního zpomalení. K předmětnému zpomalení nedošlo pouhým sundáním nohy z plynu, jak uváděl obžalovaný. Stopy zadokumentované na vozovce jednoznačně svědčí o značné akceleraci vozidla a následně o značném brzdění tohoto brzdila. Poškozený v nejvyšší míře technické pravděpodobnosti reagoval na vznik překážky náhlé a neočekávatelné. Nemohl odvrátit nehodový děj ani za využití plného maximálně dosažitelného zpomalení. Znalec stanovil majetkovou škodu na vozidle poškozeného v částce 8 912 Kč a na vozidle řízeném obžalovaným v částce 10 318 Kč.

9. Ze znaleckého posudku MUDr. Radovana Havla bylo zjištěno, že s ohledem na charakter nehody, včetně poškození vozidel, nehrozil poškozeným v době kontaktu vozidel vznik závažnějšího poranění. Dle znalce však nelze vyloučit vznik drobných mikrotraumatů na vazech a měkkých tkáních krční páteře, které by mohly mít charakter ublížení na zdraví. Dle soudnělékařské praxe i v poměrně nízké střetové rychlosti (20-25 km/h) došlo ke vzniku takovýchto poranění. Dle znalce lze v souhrnu uvést, že v posuzovaném případě mohlo vzniknout i poranění krční páteře, které by mohlo dosáhnout úrovně ublížení na zdraví. Riziko poranění by přímo úměrně narůstalo s vyšší střetovou rychlostí. Pokud by řidič P. nereagoval na hrozící střet rychle a intenzivně, mohlo při větší střetové rychlosti dojít například i k poranění kolenních kloubů řidiče. Dle znalce je třeba ze soudnělékařského hlediska použitý mechanismus jízdy obžalovaného považovat za poměrně vysoce rizikový pro napadeného řidiče. V případě nepřipoutání řidiče bezpečnostním pásem nelze vyloučit poranění měkkých tkání obličeje, které by mohlo mít charakter ublížení na zdraví.
10. K osobě obžalovaného bylo z rejstříku trestů zjištěno, že je evidováno osm záznamů. K šesti však nelze přihlížet. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 30.9.2015, sp. zn. 6T 154/2015 byl obžalovaný posledně odsouzen pro úmyslnou trestnou činnost. Byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 42 měsíců. Právní moci nabyl rozsudek dne 1.12.2015. Evidenční karta řidiče obsahuje aktuálně 8 záznamů v přestupcích. Stav bodového hodnocení je 0 bodů. Poslední záznam je z opatření Okresního soudu Česká Lípa sp. zn. 8T 57/20136 ze dne 14.10.2013.
11. Soud shora provedené důkazy zhodnotil jednotlivě a především v jejich vzájemném souhrnu a na základě svého vnitřního přesvědčení podle § 2 odst. 5, 6 trestního řádu a dospěl k závěru, že jednoznačně prokazují, že obžalovaný spáchal žalovaný skutek, když současně vylučují, že by k němu mohlo dojít jinak nebo, že by ho spáchal někdo jiný. Obžalovaný sice popíral, že by vědomě po předjížděcím manévru zabrzdil vozidlo, kdy v důsledku tohoto vědomého zpomalení před vozidlem poškozeného došlo k nárazu těchto vozidel. Je však usvědčován zejména zaznamenanými stopami, k nimž se vyjádřil znalec Ing. Tesař, přičemž je zcela zjevné, že ke zpomalení nedošlo v důsledku sundání nohy z plynu, jak uváděl obžalovaný, nýbrž vědomým sešlápnutím brzdového pedálu. V důsledku tohoto úmyslného jednání pak obžalovaný vozidlem, které řídil, vytvořil náhlou překážku vozidlu řízenému poškozeným P., kdy tento střetu nemohl zabránit. Skutečnost, že obžalovaný před střetem zabrzdil, potvrdil i svědek H. Co se týká průběhu jízdy, která předcházela předmětné události, soud konstatuje, že nebylo prokázáno, že by poškozený Petr P. způsobem jízdy jakkoli ohrožoval obžalovaného. Je zjevné, že poškozený nejel v potřebném tempu obžalovaného, když tento, jak sám uvedl, spěchal k zákazníkovi, když měl zpoždění. O razantním a nervózním způsobu jízdy svědčí jednak opakované troubení obžalovaného na vozidlo poškozeného, jednak samotný předjížděcí manévr v úseku, kde je předjíždění zakázáno, obžalovaný přejel plnou čáru v nepřehledném úseku v zatáčce. Popis jízdy poškozeného ze strany svědků M. a H. je třeba hodnotit s určitým odstupem jednak s poukazem k tomu, že byli spolujezdci, kteří mohli pouze subjektivně hodnotit jízdu a rovněž s ohledem k tomu, že byli pod vlivem alkoholu. Sám svědek

H [redacted] uvedl, že si toho moc nepamatuje, že byl pod vlivem alkoholu. Svědkyně M [redacted] dokonce uvedla, že po celou dobu jeli za poškozeným, že v okamžiku, kdy chtěli u parkovacího domu poškozeného předjet, je vozidlo poškozeného blokovalo, když si najelo vlevo shodně s nimi. Tento průběh jízdy je zcela v rozporu s popisem jízdy vozidel tak, jak je popsali ostatní účastníci. Je nepochybné, že v dvousměrné ulici jelo vozidlo obžalovaného vpravo a vozidlo poškozeného vlevo. Nikoli tak, jak popisovala svědkyně. Rovněž popis svědka H [redacted], který uváděl, že naopak je vybržděovalo vozidlo poškozeného je v rozporu s popisem jízdy jak obžalovaného, tak svědků P [redacted]. Skutečnost, že poškozený stál u kruhového objezdu je zcela jednoznačná. Již v tomto okamžiku obžalovaný na něho začal troubit. Po rozjetí pak jela vozidla každý v jiném pruhu, přičemž obžalovaný nevyužil možnost poškozeného předjet. Ani v tomto úseku tak není reálné tvrzené vybrždění ze strany poškozeného. Bezprostředně došlo k vyjetí na ulici Dr. Horákové, kde obžalovaný učinil již uvedený předjížděcí a následně brzdný manévř. Jak vyplývá z dokazování, obžalovaný neměl žádný objektivní důvod k takovému náhlému a razantnímu brzdění a je zcela zřejmé, že se jednalo o cílené a neadekvátní jednání ze strany obžalovaného.

12. S poukazem ke všem skutečnostem a okolnostem střetu vozidel, zejména vypracovaným znaleckým posudkům, zadokumentovaným stopám a poškození vozidel, dospěl soud k závěru, že obžalovaný zapříčinil cíleně prudkým snížením rychlosti po předjetí vozidla poškozeného kontakt uvedených vozidel. Obžalovaný musel být srozuměn se vznikem nehodového děje, jehož následkem může být jak poškození věci, tak i ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku a § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný se dopustil v jednočinném souběhu dvou přečinů. Obžalovaný byl uznán vinným pokusem přečinu ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Skutkovou podstatu přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku naplní pachatel, který jinému úmyslně ublíží na zdraví. Podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku je pokusem trestného činu jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Podle § 21 odst. 2 trestního zákoníku je pokus trestného činu trestný podle trestní sazby stanovené na dokonání trestný čin. Podle § 122 odst. 1 tr. zákoníku se ublížením na zdraví rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoli jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařského ošetření. Po subjektivní stránce jde o úmyslný trestný čin. V případě úmyslného zavinění je třeba konstatovat, že v daném případě intelektuální složka zahrnuje u pachatele představu rozhodných skutečností alespoň jako možných. U přímého úmyslu pachatel přímo chtěl způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, u úmyslu eventuálního byl pro případ, že takový následek způsobí, s tímto srozuměn. Na srozumění pachatele, je možno usuzovat z toho, že pachatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si pachatel představoval jako možný. Soud odkazuje k právním závěrům vysloveným v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.9.2011, sp. zn. 7Tdo 1081/2011. Nejvyšší soud shledal, že jestliže se obviněný jako řidič osobního motorového vozidla uchýlil k jízdě manévru, který provedl způsobem, při němž bylo prakticky jisté, že dojde k fyzickému kontaktu s vozidlem poškozené osoby, pak jeho úmysl zahrnoval jak tento kontakt, tak i případné následky, které z něho mohou vzejít, a to včetně zranění. Nic na tom nemění skutečnost, že nešlo o nějaký přímý náraz, ale jen o letmý kontakt. Nejvyšší soud tak dovodil, že závěr o tom, že u obviněného šlo i ve vztahu k hrozící těžké újmě na zdraví poškozených o úmysl eventuální podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, je plně akceptovatelný. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2011, sp. zn. 6 Tdo 1337/2011, se potom podává, že pokud obviněný neměl žádný důvod k tomu, aby bezprostředně poté, co předjel poškozeného, se zařadil těsně před něho a začal intenzivně brzdit, je z předmětného jednání obviněného evidentní, že chtěl poškozeného vytrestat za to, že jej předtím zpomalil. Jelikož je obviněný zkušeným řidičem, musel velmi dobře vědět, že takovéto razantní, náhlé a

bezdůvodné brzdění těsně před vozidlem může vyvolat situaci, kdy poškozený nedokáže zpomalit či zastavit své vozidlo a dojde ke střetu, k němuž také došlo (přitom je zřejmé, že ovlivnění jeho přesného průběhu bylo již mimo možnosti obviněného). Stejně tak si musel být vědom, že při kolizi vozidel v soudy zjištěné rychlosti může současně dojít k velmi vážným zraněním a škodám na majetku, když fatální důsledky střetu dvou vozidel mohou nastat i v daleko nižších rychlostech. Současně obviněný nemohl počítat s žádnou konkrétní okolností, která by naznačeným a reálně hrozícím následkům mohla zabránit. Zjištěné okolnosti charakterizující jeho jednání dostatečně zřetelně svědčí rovněž o tom, že s následkem (účinkem) svého jednání byl srozuměn. V návaznosti na shora uvedené závěry Nejvyššího soudu, které jsou přílehlavé souzenému případu, soud konstatuje, že skutková zjištění popsaná ve shora uvedené skutkové větě vyjadřují ve vztahu k obžalovanému všechny znaky pokusu přečinu ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Zároveň pak přečinu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustí ten, kdo poškodí cizí věc a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. V daném případě je nepochybné, že v důsledku jednání obžalovaného došlo k poškození vozidla poškozeného, přičemž tato škoda byla znalcem stanovena částkou 8 912 Kč. Ve smyslu § 138 trestního zákoníku tato částka převyšuje hranici škody nikoli nepatrné (5000 Kč) definované v citovaném ustanovení. Ze shora uvedeného dokazování je nepochybné, že obžalovaný pokud si počínal tak, že po předchozím předjíždění bez objektivních příčin výrazně zbrzdil jím řízené motorové vozidlo, jeho jednání nepochybně bezprostředně směřovalo k tomu, že zapříčiní dopravní nehodu, při níž může vedle škody na majetku dojít i k újmě na zdraví osob cestujících. K tomuto účinku však nedošlo, když řidič v za ním jedoucím vozidle reagoval a zpomalil rychlost jízdy vozidla, a to již v okamžiku, kdy byl obžalovaným předjížděn, přičemž v důsledku této reakce byla zmírněna nárazová rychlost a eliminovány možné následky. Jak uzavřel znalec MUDr. Havel, riziko poranění by přímo úměrně narůstalo s vyšší střetovou rychlostí. V tomto směru tedy nelze obžalovaného vyvinut v tom smyslu, že s ohledem k nízké nárazové rychlosti nemohlo dojít k žádným škodlivým následkům, když tyto nepochybně zmírnil svou reakcí poškozený řidič P. Jelikož provedené důkazy ve svém celku byly pro shora uvedené závěry soudu zcela dostatečné, považoval soud návrh obhajoby na doplnění dokazování přibráním znalce z oboru biomechanika za nadbytečný.

13. Při úvaze o druhu a výši trestu soud postupoval podle ustanovení § 38 a § 39 trestního zákoníku a přihlédl ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem podle § 41 a 42 trestního zákoníku. Obžalovaný částečně uznal vinu s tím, že uvedl, že věc bude řešena z jeho pojistky. Ačkoli jeho jednáním nedošlo k závažným následkům jak na majetku tak na zdraví, obecně je třeba hodnotit předmětné jednání jako vysoce nebezpečné a nežádoucí. Nelze přehlédnout ani tu skutečnost, že obžalovaný jako zkušený řidič, který se řízením živí, řídí taxi, by se měl v silničním provozu chovat zcela ukázněně a nikoli takto agresivně a ohrožovat ostatní účastníky silničního provozu. Obžalovanému přitěžuje, že se předmětným jednáním dopustil dvou trestných činů a rovněž, že se jej dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení. S ohledem ke všem skutečnostem má soud za to, že je třeba na obžalovaného působit přímým trestem, ještě však nespojeným s odnětím svobody, nicméně důraznějším než pouhou pohrůzkou trestu. Obžalovanému byl ukládán úhrnný trest ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku, dle soudu pak adekvátní trest obecně prospěšných prací o výměře v druhé polovině zákonné trestní sazby. Vzhledem k závažnosti jednání na úseku silničního provozu má soud za to, že je nezbytné rovněž na obžalovaného působit trestem zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, a to i přesto, že řízení je pro obžalovaného zdroj obživy. I tento trest by měl dle soudu působit výchovně na obžalovaného, přičemž dle soudu odpovídající je trest ve výměře 24 měsíců, kdy délka trestu odpovídá společenské škodlivosti spáchaného jednání obžalovaného i míře jeho narušení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho opisu, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci prostřednictvím soudu zdejšího. Toto právo však nemají osoby, které se jej výslovně vzdaly.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalování pro nesprávnost výroku, který se jich přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Odvolání lze opřít o nové důkazy nebo skutečnosti.

Liberec 17. duben 2018

JUDr. Jana Švorčíková v. r.
Samosoudkyně